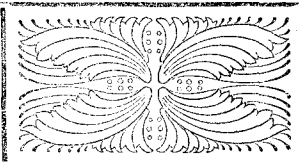

REVISTA

DE COL-LABORACIÓ

(Els treballs que es publiquin en aquesta secció, igualment poden ésser escrits en català com en llengua castellana.)

Caminantes

A don José Subany, con admiración

Sobre las piedras de múltiples colores
que acaricia arroyo cristalino,
reposaron nuestras almas los dolores
de tan penoso y áspero camino.

Reposaron por fin, un solo instante;
mas fiero e impávido el destino,
inclemente las empujó adelante
unidas, hermanas por obscuro sino.

¡Y allá quedaron fábricas y vida...!
elevando plegaria dolorida
las chimeneas abandonadas... solas...

Atrás quedaron en cordial bonanza,
en abrazo de amor y esperanza
los trigales sembrados de amapolas...

VICENTE ALBARRANCH BLASCO

Les banderetes

D'una festa de barri ens agrada tot. Les completes del dia anterior; l'anada a la font, amb coques i aiguarent; l'ofici oït des del carrer, assentats els veïns en cadieres casolanes; la dansa al punt de mig dia; el concert de la tarda; els balls, les cucanyes, el cubell i la carrera de cintes; tot ens agrada prou per a cantar les bellesses d'aquestes festes on tothom se diverteix.

Però deixeu-me dedicar una glosa a les banderetes, aquestes típiques tires de paper, tan modestes, que resten penjades tot el dia, no donant a la festa res més que les seves colors, glatint des de les altures per a intervenir més directament en ella i movent-se al més suau oreig com seguint el compàs d'estranya música. Oh, banderetes! .. Vuit dies abans de la diada, ja heu fet gosar al veïnat que amb gran gatzara les ha retallat i empastat en els cordills, i vuit dies després de la festa molts de vosaltres encare resteu penjades arràn de les parets

com esperant que tornin els músics i les coques i les cucanyes i les carreres de sacs! ..

Quina ràbia deu sentir aquell veï gasiva que no ha volgut donar el ral i en l'assenyalat dia de la festa la façana de la seva casa no llueix els penjerolls de les clàssiques banderetes!

XIXU

Aquest número ha passat per la censura governativa.

Aspectes locals

Memòries d'un ex-botiguer

Un dia, davant de la meua botiga, al senyor Esteve Actiu se li va ocórrer posar-ne una altra del mateix article que jo tractava.

Es dir, la guerra estava declarada. Des del moment que va plantar-hi el lletreret dient «local adquirit per l'Esteve Actiu» i vendre-hi el què jo també venia, que tots els de casa ens imposàrem una obligació. En el cafè, si hi trobava un «amic de confiança», que cada dia era un nou concurrent, fins a l'últim dels compradors que visitaven la meua botiga, li repetíem que el meu rival, el botiguer neòfit, no vendria per valor de cinc cèntims ni faria mai res de profit, acompanyant la rèclame de totes les pestes hagudes i per haver relatives a sa figura, perquè el senyor Esteve es un temperament nerviós d'aquells que no criarà mai panxa,

I no diem el què vareig dir del negoci ni el què sabia i repetia la meua Doloras. Sabia que els cabells del moño de la senyora Maria esposa del senyor Esteve eren postiços, i en la taula de la Vadella explicava totes les observacions fetes, durant el dia, dels veïns botiguers.

Fins la nena! .. La meua Consuelo cada dia ens deia si la Carmeta o l'Assumpció havien sigut castigades i si ja havien pagat el mes a Col·legi.

A la taula de casa no eren possibles altres conversacions, que si aquests, aquí que si aquells, allà. En fi, una activitat

en la llengua extraordinària. incomparable. Retallàvem més que cap sastre en vigílies de festa major.

Malaguanyada activitat verbal! .. Hauríem ficat els gèners a les butxaques dels parroquians si la havéssim empleada en vendre Un tip de treballar en và.

Els nostres gèneres no els anunciàvem, perquè tothom savia a casa. En l'únic diari local ells hi tenien l'anunci. Demés, la dòna ja deia que amb la *Manguàrdia*, en teníem prou que valia deu cèntims i donaven més paper que no en que parlava del poble i en feien pagar vint

Als parroquians que anaven a comprar a la botiga del davant, en guerra també, els nagàvem el *saludo*. Si els botiguers rivals eren d'una societat, nosalires ens esborràvem. I quan ells estrenaven un vestit, els de casa un altre, i fet a Barcelona. Què sabien els sastres i les modistes de la vila!

En tot els guanyàvem. En tot, menys en vendre, que al poc temps de sostenir aquest luxe, de negar el *saludo*, de no anunciar en el periòdic perquè una vegada havia parlat d'ells, i d'esborrar-nos de las societats que ells freqüentaven, vàrem tenir de tancar la botiga. I això que allavors els nostres preus eren molt més baixos que els seus!

Avui no tinc diners per a establir-me de nou, però prometo que els meus lemes serien els que practicava l'Esteve Actiu, primer industrial de la vila: «Qui no anuncia, no ven». «El primer acte de patriotisme és protegir la indústria i el comerç locals».

Estic segur que em faria ric. Demés, saludaria a tothom, encare que fos amic, enraonés i fins comprés als altres industrials similars. Perquè, en resum, tothom té dret a la vida,

VERV

Dues senyoretetes

de setze a vint anys, es necessiten per a impressionar pel lícoles en aquesta vila

Escriure a La Gralla, núm. 7

ESPECIALITATS

Anís Faust

(El més antic i acreditat)

Cognac Parera

&

Géraldine

©

Anissats :: Vins :: Licors

Mario Altimiras

(Successor de l'antiga i acreditada casa Felip Parera)

D'acord amb la tendència a la baixa de les primeres matèries, aquesta casa ofereix continuament noves REBAIXES DE PREUS EN ELS ARTICLES

DIPÓSIT DE

Xampanys

(País i estrangers)

Vermouhts

&

Aixerops

©